

10 let ...

in Boris Bertoncej

Konec meseca maja bo minilo deset let, odkar smo se poslovili od Staneta Belaka – Šraufa; gorskega reševalca, alpinista, gorskega vodnika, prijatelja. Več kot trideset let se je ves razdajal gorskemu svetu, bil je prvi v svoji generaciji in prvi v vrsti najboljših, ki smo jih kdaj imeli v našem alpinizmu. Bil je vzor vsem mlajšim generacijam, ki jim je bil tovariš v navezi, učitelj, predvsem pa prijatelj.

Legendarni zimski vzpon po Čopovem stebru v Severni triglavski steni leta 1968, ko je naveza Belak - Kunaver - Sazonov preplezala steber v nemogočih razmerah, reševalci pa so zaradi velike količine novozapadlega snega po osmih dneh najbližje do njih prišli do Velega polja. Ta zimski vzpon je bil preobrat v slovenskem alpinizmu. Po tem so stvari šle samo še navzgor. Pot v Himalajo je bila odprta. Še deset let trdega dela in nagrada za trud - prvenstveni vzpon po zahodnem grebenu Everesta. Vmes se je zgodil še Daulagiri, s katerim se je »dajal« tudi član argentinske odprave in moj soimenjak Dinko Bertoncej.

Kako smo vedno pričakovali in trepetali z našimi junaki. Vest o srečnem vzponu in pov-

Smer plazu, ki je nosil Šraufa in Jasno

ratku je prišla sredi noči tudi v Paklenico, oživel je ves tabor in vsi so bili veseli tega dogodka.

Plezati z njim je bilo pravo doživetje, saj je veljal za alpinista, ki se vedno vrača iz stene.

Celo Reinhold Messner je dejal na svojem predavanju v Kranju, da je počaščen, ker lahko predava in obišče deželo, kjer živi alpinist, legenda Himalaje, človek, ki se vedno vrača iz stene.

Tudi jaz sem imel to čast in privilegij, da me je sploh vzel na turo s seboj. Vedno sem nestrpno čakal, kdaj me bo poklical, saj je bolje imeti živega alpinista za varovanje, kot pa solitari in se varovati na težak nahrbtnik.

Na vrhu Špika nad Policami je majhen zvon. Na njem piše: Mi smo alpinisti zato, ker ste vi utrli nam pot na vrhove. Generacija, ki je osvojila najvišje vrhove in stene Alp in Himalaje je utrla pot mlajšim, ki že segajo do zvezd nemo-gočega - in prav je tako.

Na Blejski Dobravi počiva naš prijatelj, ki je preminil. Pod tisto skalno ostrogo, kjer v pobočju rastejo trdoživi macesni, pod Kaminsko smerjo in Severnim razom v Mali Mojstrovki. (Mitja Košir).

Z Ajdne ali Stola se večkrat ozre oko na njegov poslednji dom. Spomin pa nehote uide na nepozabne plezarije v Rzeniku, Planjavi, Brani, Skuti, Koglu, Široki peči, Velikem Draškem vrhu, Triglavu ... ●

